

כ"ב שבט

יארצייט-הילולא הל"ד של הרבנית
הצדקנית מרת חי' מושקא ע"ה ז"ל

החמש

הרבנית חי' מושקא שניאורסאהן

Marking the 34th Yahrzeit of

REBBETZIN CHAYA MUSHKA

SCHNEERSON ע"ה ז"ל

פרקי המשניות של אותיות השם

חיה מושקא

MISHNAYOS FOR CHOF BEIS SHEVAT

KEREN HACHOMESH CHARITABLE FOUNDATION

ע"ש הרבנית הצדקנית מרת חיי מושקא ע"ה ז"ל שניאורסאהן
מיסודו של כ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל זצוקללה"ה נבג"מ ז"ע שניאורסאהן מליובאוויטש
ESTABLISHED BY THE LUBAVITCHER REBBE
IN MEMORY OF REBBETZIN CHAYA MOUSSIA SCHNEERSON

ב"ה, כ"א שבט תשפ"ב

January 23, 2022

In honor of Chof Beis Shevat, *yahrzeit* of Rebbetzin Chaya
Lushka Schneerson ז"ל ע"ה we are pleased to present
this handy study companion.

In keeping with the traditional custom of studying
Mishna corresponding to the name of the departed, we
bring you the Mishnayos associated with the Rebbetzin's
names.

Following the Rebbe's directive to give to *tzedaka* in
the Rebbetzin's memory, following is information on the
Keren Hachomesh Charitable Foundation.

We are running an online fundraiser in which every
donation is doubled by generous matchers. Please visit
KerenHachomesh.org and use the occasion of the
Rebbetzin's *yahrzeit* to honor her legacy with a generous
gift to the fund that carries her name.

קרן החמש

ע"ש הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא ע"ה ז"ל שניאורסאהן
מיסודו של כ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל
זצוקלה"ה נבנ"מ זי"ע שניאורסאהן מליובאוויטש

on

לכבוד יארצייט־הילולא הל"ד של
הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא ע"ה ז"ל

כ"א-כ"ב שבט

JAN 23-24, 2022

x2

Raising
\$470,000

Every donation
will be doubled!

THIS SUNDAY & MONDAY

Support the Foundation

Help the Keren Hachomesh **Foundation**,
established by the Rebbe in honor of the
Rebbetzin, expand its support for women—
the **foundation** of the Jewish home.

DONATE NOW AT

KerenHachomesh.org

THE REBBE ESTABLISHES KEREN HACHOMESH

On the 22nd of Shevat 5748, February 10, 1988, the Lubavitcher Rebbe, Rabbi Menachem M. Schneerson, returned from the funeral of his wife of 60 years, Rebbetzin Chaya Mushka Schneerson, led the afternoon prayers and recited Kaddish in their home on President Street in Brooklyn. The Rebbe's profound sadness was palpable.

That afternoon, the Rebbe immediately channeled his personal loss into a project of good by forming a charitable foundation to serve as a living memorial for his beloved wife. The Rebbe named the foundation: Keren HACHOMESH, an acronym for "Harabbanit Chaya Mushka Schneerson," serving a variety of causes, primarily educational and social services for women and girls.

On the Rebbetzin's second yahrzeit, the Rebbe asked that charity be given in her memory, preferably in amounts equivalent to the numerical value of the name Chaya Mushka: 470.

As a fund that holds profound personal significance to the Rebbe, the participation in its efforts is indeed a privilege and honor.

KEREN HACHOMESH IN ACTION

Over the years, Keren Hachomesh has faithfully stayed the course of serving a variety of causes, primarily educational and social services for women and girls:

FOOD GIFTS

SINGLE MOTHERS

BRIDES AND GROOMS

MIKVAHS

NEW MOTHERS

STRUGGLING FAMILIES

WIDOWS AND ORPHANS

JEWISH EDUCATION

**HELP US MEET THE
EVER GROWING REQUESTS
FOR ASSISTANCE**

THE REBBETZIN

Rebbetzin Chaya Mushka Schneerson was born on the 25th of Adar in 1901, in Babinovitch near the Russian city of Lubavitch. She was the second of three daughters of Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn, the sixth Rebbe of Lubavitch. In 1928, she married Rabbi Menachem M. Schneerson, the seventh Rebbe of Lubavitch. The Rebbetzin passed away in 1988, on the 22nd of Shevat.

The Rebbetzin was an exceptionally brilliant and erudite woman. She carried the mantle of her revered and exalted position in a most humble and unpretentious fashion. Her striking regal bearing, her gentle sense of humor, and her compassionate, considerate and sensitive manner, endeared her to all.

Her legacy lives on as thousands around the world draw inspiration from her life of self-sacrifice and devotion.

פרקי המשניות של אותיות השם
חיה מושקא

MISHNAYOS FOR
CHOF BEIS SHEVAT

	<p>ה</p> <p>ברכות פרק ט Page 10</p>	<p>י</p> <p>יומא פרק ח Page 9</p>	<p>ח</p> <p>שבת פרק כב Page 8</p>	
<p>א</p> <p>ברכות פרק ה Page 17</p>	<p>ק</p> <p>מעילה פרק א Page 16</p>	<p>ש</p> <p>ברכות פרק ז Page 15</p>	<p>ו</p> <p>מועד קטן פרק ג Page 13</p>	<p>מ</p> <p>ברכות פרק א Page 12</p>

ח

מסכת שבת פרק כב

א. חבית שגשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעדות, ואומר לאחרים, בואו והצילו לכם, ובלבד שלא יספגו. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאוכלין, היוצא מהן מתר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין. ורבי אלעזר מתיר:

ב. כל שבא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן (ודגים מלוחים קטנים) וקילים האספגין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן:

ג. שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתפון לעשות פלי. ואין נוקבין מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. וחכמים מתירין. ולא יקבנה מצדה. ואם היתה נקובה, לא יתן עליה שעוה, מפני שהוא ממרח. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת:

ד. נותנין תבשיל לתוך הבור בשביל שיהא שמור, ואת המים היפים ברעים בשביל שיצנו, ואת הצונן בחמה בשביל שיחמו. מי שנשרו כליו בדרך במום, מהלך בהן ואינו חושש. הגיע לחצר החיצונה, שומחן בחמה, אבל לא בנגד העם:

ה. הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג, אפלו בעשר אלגטיאות, לא יביאם בידו. אבל עשרה בני אדם מסתפגין באלגטית אחת פניהם ידיהם ורגליהם, ומביאין אותה בידן:

ו. סכין וממשמשין (בבני מעים), אבל לא מתעמלין ולא מתגרדין. אין יורדין לקורדימא, ואין עושין אפקטויזין, ואין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השבר. מי שנפרקה ידו ורגלו, לא יטרפם בצונן, אבל רוחץ הוא כדרכו, ואם נטרפא, נטרפא:

מסכת יומא פרק ח

א. יום הכפורים אסור באכילה ובשתיה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה. והמלך והכלה ירחצו את פניהם. והחיה תנעול את הסנדל, דברי רבי אליעזר, וחכמים אוסרין:

ב. האוכל ככותבת הגסה כמותה וכגרעינתה, והשוטה מלא לגמיו, חיב. וכל האכלין מצטרפין לככותבת. כל המשקין מצטרפין למלא לגמיו. האוכל ושוטה אין מצטרפים:

ג. אכל ושטה בהעלם אחד, אינו חיב אלא חמאת אחת. אכל ועשה מלאכה, חיב שתי חמאות. אכל אכלין שאינן ראויין לאכילה, ושטה משקין שאינן ראויין לשתיה, ושטה ציר או מרים, פטור:

ד. התינוקות, אין מענין אותן ביום הכפורים, אבל מחנכין אותם לפני שנה ולפני שנתים, בשביל שיהיו רגילין במצות:

ה. עברה שהריחה, מאכילין אותה עד שתשיב נפשה. חולה, מאכילין אותו על פי בקיאיין. ואם אין שם בקיאיין, מאכילין אותו על פי עצמו, עד שיאמר די:

ו. מי שאחזו בלמוס, מאכילין אותו אפלו דברים טמאים עד שיאורו עיניו. מי שנשכו קלב שוטה, אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו, ורבי מתיא בן חרש מתיר. ועוד אמר רבי מתיא בן חרש החושש בגרונו, מטילין לו סם בתוך פיו בשבת, מפני שהוא ספק נפשות, וכל ספק נפשות דוחה את השבת:

ז. מי שנפלה עליו מפלת, ספק הוא שם ספק אינו שם, ספק חי ספק מת, ספק נכרי ספק ישראל, מפקחין עליו את הגל. מצאוהו חי, מפקחין עליו. ואם מת, יניחוהו:

ח. חמאת ואשם ודאי מכפרין. מיתה ויום הכפורים מכפרין עם התשובה. התשובה מכפרת על עברות קלות, על עשה ועל לא תעשה, ועל החמורות היא תולה עד שיבוא יום הכפורים ויכפר:

ט. האומר, אַחַמָּא וְאָשׁוּב, אַחַמָּא וְאָשׁוּב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה. אַחַמָּא וְיּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, אין יום הכפורים מכפר. עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְמָקוֹם, יום הכפורים מכפר, עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אֵת זֶה דָּרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מְכַל חַטָּאוֹתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ (ויקרא טז), עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְמָקוֹם, יום הכפורים מכפר, עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל, לִפְנֵי מִי אַתֶּם מִטְהַרִּין, וּמִי מִטְהַר אֶתְכֶם, אֲכִיכֶם שֶׁבְשָׂמַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל לו) וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם מְהוּרִים וּמְהַרְתֶּם. וְאָמַר (ירמיה יז) מְקוֹה יִשְׂרָאֵל ה', מִה מְקוֹה מִטְהַר אֶת הַטְּמֵאִים, אֵף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִטְהַר אֶת יִשְׂרָאֵל:

מסכת ברכות פרק ט

א. הַרוּאֵה מְקוֹם שֶׁנַּעֲשׂוּ בוֹ נְסִים לְיִשְׂרָאֵל, אָמַר בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה נְסִים לְאַבּוֹתֵינוּ בְּמָקוֹם הַזֶּה. מְקוֹם שֶׁנַּעֲקְרָה מִמֶּנּוּ עֲבוּדַת זָרָה, אָמַר בְּרוּךְ שֶׁעָקַר עֲבוּדַת זָרָה מֵאַרְצֵנוּ:

ב. עַל הַזִּיקוּן, וְעַל הַזְּעוּת, וְעַל הַבְּרָקִים, וְעַל הַרְעָמִים, וְעַל הַרוּחוֹת, אָמַר בְּרוּךְ שֶׁכַּח מְלֵא עוֹלָם. עַל הַהָרִים, וְעַל הַגְּבְעוֹת, וְעַל הַיָּמִים, וְעַל הַנְּהָרוֹת, וְעַל הַמַּדְבָּרוֹת, אָמַר בְּרוּךְ עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, הַרוּאֵה אֵת הַיָּם הַגָּדוֹל אָמַר בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל, בְּזִמְן שֶׁרוּאָה אוֹתוֹ לְפָרְקִים. עַל הַגְּשָׁמִים וְעַל בְּשׂוּרוֹת הַטּוֹבוֹת אָמַר בְּרוּךְ הַטּוֹב וְהַמְטִיב, וְעַל שְׂמוּעוֹת רְעוֹת אָמַר בְּרוּךְ דִּין הָאֱמֶת:

ג. בְּנֵה בֵּית חֲדָשׁ, וְקַנֵּה כְּלִים חֲדָשִׁים, אָמַר בְּרוּךְ שֶׁהַחֲיִינוּ. מְבָרַךְ עַל הַרְעָה מֵעֵין הַטּוֹבָה, וְעַל הַטּוֹבָה מֵעֵין הַרְעָה. הַצּוֹעֵק לְשַׁעֲבֵר, הָרִי זֶה תִּפְלַת שְׂוֹא. כִּיצַד, הֵייתָה אֲשֶׁתּוֹ מְעַבְרַת, וְאָמַר יְהִי רְצוֹן שֶׁתִּלְדִּי אִשְׁתִּי זָכָר, הָרִי זֶה תִּפְלַת

שׁוּא. הִיָּה בָּא בְּדֶרֶךְ וְשָׁמַע קוֹל צְוָחָה בְּעִיר, וְאָמַר יְהִי רְצוֹן שְׁלֵא יִהְיוּ אֵלֹו בְּנֵי בֵיתִי, הֲרִי זֹו תַּפְלַת שׁוּא:

ד. הַנִּכְנָס לְכֶרֶךְ, מִתְּפַלֵּל שְׁתִּים, אַחַת בְּכַנְיָסְתוֹ וְאַחַת בְּיִצְיָאָתוֹ. בֶּן עֲזַאי אָמַר אַרְבַּע, שְׁתִּים בְּכַנְיָסְתוֹ וְשְׁתִּים בְּיִצְיָאָתוֹ, וְנוֹתֵן הַדָּאָה לְשַׁעֲבֵר, וְצוֹעֵק לְעֵתִיד לְבֹא:

ה. חֵיב אָדָם לְכֶרֶךְ עַל הַרְעָה בְּשֵׁם שֶׁהוּא מְכֶרֶךְ עַל הַטּוֹבָה, שְׁנֵאָמַר (דְּבָרִים ו) וְאַהֲבַתְּ אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ וּבְכָל מְאֹדֶךָ. בְּכָל לִבְבְּךָ, בְּשְׁנֵי יִצְרִיךָ, בְּיֹצֵר טוֹב וּבְיֹצֵר רָע. וּבְכָל נַפְשֶׁךָ, אֶפְלוֹ הוּא נוֹטֵל אֵת נַפְשֶׁךָ. וּבְכָל מְאֹדֶךָ, בְּכָל מְמוֹנֶךָ. דְּבַר אַחֵר בְּכָל מְאֹדֶךָ, בְּכָל מִדָּה וּמִדָּה שֶׁהוּא מוֹרֵד לְךָ הֵיוּ מוֹרְדָה לוֹ בְּמֵאֵד מְאֵד. לֹא יִקַּל אָדָם אֵת רֹאשׁוֹ כְּנִגְדַּ שְׁעַר הַמְּזוּרָה, שֶׁהוּא מְכוֹן כְּנִגְדַּ בֵּית קִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים. לֹא יִכְנַס לְהַר הַבַּיִת בְּמַקְלוֹ, וּבְמַנְעֵלוֹ, וּבְפִנְדָּתוֹ, וּבְאַבְקַ שְׁעַל רִגְלָיו, וְלֹא יַעֲשֶׂנוּ קַפְנִדְרִיא, וְדַקִּיקָה מְקַל וְחֵמֵר. כָּל חוֹתְמֵי בְּרֻכּוֹת שֶׁהֵיוּ בְּמַקְדֵּשׁ, הֵיוּ אוֹמְרִים מִן הָעוֹלָם. מִשְׁקַלְקְלוֹ הַמִּינִין וְאָמְרוּ, אֵין עוֹלָם אֱלֹא אֶחָד, הַתְּקִינוּ שִׁיְהוּ אוֹמְרִים מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. וְהַתְּקִינוּ שִׁיְהֵא אָדָם שׁוֹאֵל אֵת שְׁלוֹם חֲבָרוֹ בְּשֵׁם, שְׁנֵאָמַר (רוֹת ב) וְהִנֵּה בָּעֵז בָּא מִבֵּית לֶחֶם, וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים ה' עִמָּכֶם, וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ ה'. וְאוֹמֵר (שׁוֹפְטִים ו) ה' עִמָּךְ גְּבוּר הַחַיִּל. וְאוֹמֵר (מִשְׁלֵי כג) אֵל תִּבּוּז כִּי יִקְנֶה אִמָּךְ. וְאוֹמֵר (תְּהִלִּים קיט) עַת לַעֲשׂוֹת לָהּ הִפְרוּ תוֹרָתְךָ. רַבִּי נֵתָן אוֹמֵר הִפְרוּ תוֹרָתְךָ עַת לַעֲשׂוֹת לָהּ:

מסכת ברכות פרק א

א. מאימתי קורין את שמע בערבית, משעה שהכהנים נכנסים לאכל בתרומתן, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד חצות. רבן גמליאל אומר, עד שיעלה עמוד השחר. מעשה שבאו בניו מבית המשתה, אמרו לו לא קרינו את שמע. אמר להם אם לא עלה עמוד השחר, חיבין אתם לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים ואברים, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. וכל הנאכלין ליום אחד, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. אם בן, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחיק את האדם מן העבירה:

ב. מאימתי קורין את שמע בשחרית, משיכיר בין תכלת ללבן. רבי אליעזר אומר, בין תכלת לכרתי. (וגומר) עד הגין החמה. רבי יהושע אומר עד שלש שעות, שכן דרך בני מלכים לעמוד בשלש שעות. הקורא מפאן ואילף לא הפסיד, באדם הקורא בתורה:

ג. בית שמאי אומרים בערב כל אדם יטו ויקראו, ובבקר יעמדו, שנאמר (דברים ו) ובשכבך ובקומך. ובית הלל אומרים כל אדם קורא כדרבו, שנאמר (שם) ובלכתך בדרך. אם בן, למה נאמר ובשכבך ובקומך, בשעה שבני אדם שוכבים ובשעה שבני אדם עומדים. אמר רבי טרפון אני הייתי בא בדרך, והייתי לקרות כדברי בית שמאי, וספנתי בעצמי מפני הלסטים. אמרו לו פדאי היית לחוב בעצמך, שעברת על דברי בית הלל:

ד. בשחר מברך שתים לפניך ואחת לאחריה, ובערב שתים לפניך ושתיים לאחריה. אחת ארבה ואחת קצרה. מקום שאמרו להאריך, אינו רשאי לקצר. לקצר, אינו רשאי להאריך. לחתם, אינו רשאי שלא לחתם. ושלא לחתם, אינו רשאי לחתם:

ה. מזבירין יציאת מצרים בלילות. אמר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות, עד שדרשה בן זומא,

שנאמר (דברים מז) למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך, הימים. כל ימי חייך, הלילות. וחכמים אומרים ימי חייך, העולם הזה. כל (ימי חייך), להביא לימות המשיח:

פ

מסכת מועד קטן פרק ג

א. ואלו מגלחין במועד הפא ממדינת הים, ומבית השביה, והיוצא מבית האסורין, והמגדה שהתירו לו חכמים, וכן מי שנשאל לחכם והתר, והנזיר, והמצרע העולה מטמאתו לטהרתו:

ב. ואלו מכבסין במועד הפא ממדינת הים, ומבית השביה, והיוצא מבית האסורים, והמגדה שהתירו לו חכמים, וכן מי שנשאל לחכם והתר, מטפחות הידים ומטפחות הספרים ומטפחות הספג, (הזבין והזבות והגדות והיולדות), וכל העולין מטמאה לטהרה, הרי אלו מתרין. ושאר כל אדם אסורין:

ג. ואלו כותבין במועד קדושי נשים, גטין ושוכרין, דיתיקי, מתנה ופרוזבולין, אגרות שום, ואגרות מזון, שטרי חליצה, ומאונים, ושטרי ברורין, וגזרות בית דין, ואגרות של רשות:

ד. אין כותבין שטרי חוב במועד. ואם אינו מאמינו, או שאין לו מה יאכל, הרי זה יכתוב. אין כותבין ספרים תפלין ומזוזות במועד, ואין מגיהין אות אחת, אפלו בספר עזרא. רבי יהודה אומר כותב אדם תפלין ומזוזות לעצמו, ומנוה על ירכו תכלת לציצית:

ה. הקובר את מתו שלשה ימים קדם לרגל, בטלה הימנו גזרת שבעה. שמונה, בטלה הימנו גזרת שלשים. מפני שאמרו, שבת עולה ואינה מפסקת, רגלים מפסיקין ואינן עולין:

ו. רבי אליעזר אומר משחרב בית המקדש, עצרת כשבת. רבן גמליאל אומר ראש השנה ויום הכפורים, פרגלים. וחכמים אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא עצרת פרגלים, ראש השנה ויום הכפורים כשבת:

ז. אין קורעין, ולא חולצין, ואין מברין, אלא קרוביו של מת. אין מברין אלא על מטה וקופה, ואין מוליכין לבית האכל לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנון, אלא בפלים. ואין אומרים ברפת אבלים במועד, אבל עומדין בשורה ומנחמין ופותרין את הרבים:

ח. אין מניחין את המטה ברחוב, שלא להרגיל את ההספד. ולא של נשים לעולם, מפני הכבוד. נשים במועד מענות, אבל לא מטפחות. רבי ישמעאל אומר הסמוכות למטה מטפחות:

ט. בראשי חודשים בחגכה ובפורים, מענות ומטפחות, בזה ובה (אבל) לא מקוננות. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי, שכלן עונות כאחת. קינה, שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שנאמר (ירמיה ט) ולמדנה בנתיכם נהי, ואשה רעותה קינה. אבל לעתיד לבוא הוא אומר (ישעיה כה) בלע המות לנצח, ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וגו':

מסכת ברכות פרק ז

א. שלשה שאכלו באחד, חיבין לזמן. אבל דמאי, ומעשר ראשון שנמלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שנפדו, והשמש שאכל בזית, והבותו, מזמנין עליהם. אבל אכל טבל, ומעשר ראשון שלא נמלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שלא נפדו, והשמש שאכל פחות מבזית, והנכרי, אין מזמנין עליהם:

ב. נשים ועבדים וקטנים, אין מזמנין עליהם. עד כמה מזמנין, עד בזית. רבי יהודה אומר, עד כביצה:

ג. כיצד מזמנין, בשלשה אומר נכרף. בשלשה והוא, אומר ברכו. בעשרה, אומר נכרף לאלהינו. בעשרה והוא, אומר ברכו. אחד עשרה ואחד עשרה רבוא. במאה אומר נכרף לה' אלהינו. במאה והוא, אומר ברכו. באלף אומר נכרף לה' אלהינו אלהי ישראל. באלף והוא, אומר ברכו. ברבוא אומר נכרף לה' אלהינו אלהי ישראל אלהי הצבאות יושב הכרובים על המזוזן שאכלנו. ברבוא והוא, אומר ברכו. בענין שהוא מברך, כך ענין אחריו ברוך ה' אלהינו אלהי ישראל אלהי הצבאות יושב הכרובים על המזוזן שאכלנו. רבי יוסי הגלילי אומר לפי רב הקהל הן מברכין, שנאמר (תהלים סח) במקלהות ברכו אלהים, ה' ממקור ישראל. אמר רבי עקיבא מה מצינו בבית הכנסת, אחד מרבין ואחד מועטין אומר ברכו את ה'. רבי ישמעאל אומר ברכו את ה' המברך:

ד. שלשה שאכלו באחד, אינן רשאים לחלק. וכן ארבעה, וכן חמשה. ששה נחלקין, עד עשרה. ועשרה אינן נחלקין, עד שיהיו עשרים:

ה. שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד, בזמן שמקצתן רואין אלו את אלו, הרי אלו מצטרפין לזמון. ואם לאו, אלו מזמנין לעצמן, ואלו מזמנין לעצמן. אין מברכין על היין עד שיתן לתוכו מים, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מברכין:

מסכת מעילה פרק א

א. קדשי קדשים ששחטן בדרום, מועלין בהן. שחטן בדרום וקבל דמן בצפון, בצפון וקבל דמן בדרום, שחטן ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, או ששחטן חוץ לזמנו וחוץ למקומו, מועלין בהן. כלל אמר רבי יהושע כל שהיה לה שעת הטר לכהנים, אין מועלין בה. ושלא היה לה שעת הטר לכהנים, מועלין בה. איזו היא שהיה לה שעת הטר לכהנים, שלנה, ושנממאה, ושיצאה. איזו היא שלא היה לה שעת הטר לכהנים, שנשחטה חוץ לזמנה, חוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה:

ב. בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים, רבי אליעזר אומר מועלין בו, ואין חיבין עליו משום פגול נותר וטמא. רבי עקיבא אומר אין מועלין בו, אבל חיבין עליו משום פגול נותר וטמא. אמר רבי עקיבא והרי המפריש חטאתו ואברה ויהפריש אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות, לא בשם שדמה פוטר את בשרה, כך הוא פוטר את בשר חברתה. ואם פטר דמה את בשר חברתה מן המעילה, דין הוא שיפטר את בשרה:

ג. אמורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים, רבי אליעזר אומר אין מועלין בהן, ואין חיבין עליהן משום פגול נותר וטמא. רבי עקיבא אומר מועלין בהן, וחיבין (עליהן) משום פגול נותר וטמא:

ד. מעשה דמים בקדשי קדשים, להקל ולהחמיר. ובקדשים קלים, בלן להחמיר. ביצה, קדשי קדשים לפני זריקת דמים, מועלין באמורין ובבשר. לאחר זריקת דמים, מועלים באמורים ואין מועלין בבשר. על זה ועל זה, חיבין משום פגול נותר וטמא. ובקדשים קלים בלן להחמיר, ביצה, קדשים (קלים) לפני זריקת דמים, אין מועלין לא באמורין ולא בבשר. לאחר זריקת דמים, מועלין באמורין ואין מועלין בבשר. על זה ועל זה, חיבין משום פגול נותר וטמא. נמצא, מעשה דמים בקדשי קדשים, להקל ולהחמיר, ובקדשים קלים, בלן להחמיר:

מסכת ברכות פרק ה

א. אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד ראש. חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים, כְּדִי שְׂיִכְּוֹנוּ אֶת לְבָבָם לְמָקוֹם. אֶפְלוּ הַמְּלֶכֶד שׁוֹאֵל בְּשִׁלּוּמוֹ, לֹא יִשְׂכְּוֹנוּ. וְאֶפְלוּ נְחֹשׁ כְּרוּד עַל עַקְבוֹ, לֹא יִפְסִיק:

ב. מְזַכְּרִין גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים בְּתַחֲתֵי הַמַּתִּים, וְשׁוֹאֲלִין הַגְּשָׁמִים בְּכַרְכַּת הַשָּׁנִים, וְהַבְּדֵלָה בְּחֻגֵן הַדְּעַת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אוֹמְרָה בְּרַכָּה רַבִּיעִית בְּפָנַי עֲצָמָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, בְּהוֹדָאָה:

ג. הָאוֹמֵר עַל קֶן צְפוּר יִגְיעוּ רַחֲמֶיךָ, וְעַל טוֹב יִזְכַּר שְׁמֶךָ, מוֹדִים מוֹדִים, מְשַׁתְּקִין אוֹתוֹ. הָעוֹבֵר לְפָנַי הַתִּיבָה וְטָעָה, יַעֲבֹר אַחַר תַּחֲתִיו, וְלֹא יִהְיֶה סַרְבָּן בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. מִנֵּינ הוּא מִתְחִיל, מִתְחַלֵּת הַבְּרַכָּה שְׁטָעָה בָּהּ:

ד. הָעוֹבֵר לְפָנַי הַתִּבָּה, לֹא יַעֲנֶה אַחַר הַכְּהֻנִים אֲמֵן, מִפְּנֵי הַטְּרוּף. וְאִם אֵין שֵׁם בְּהֵן אֵלָא הוּא, לֹא יִשָּׂא אֶת כַּפָּיו. וְאִם הִבְטַחְתוּ שֶׁהוּא נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו וְחוֹזֵר לְתַפְלָתוֹ, רִשְׁאִי:

ה. הַמְּתַפְלֵל וְטָעָה, סִימֵן רַע לוֹ. וְאִם שְׁלִיחַ צְבוּר הוּא, סִימֵן רַע לְשׁוֹלְחָיו, מִפְּנֵי שֶׁשְׁלוּחוֹ שֶׁל אָדָם כְּמוֹתוֹ. אָמְרוּ עָלָיו עַל רַבִּי חֲנִינָא בֶן דּוּסָא, שֶׁהִיָּה מִתְפַּלֵּל עַל הַחוּלִים וְאוֹמֵר, זֶה חַי וְזֶה מֵת. אָמְרוּ לוֹ, מִנֵּינ אַתָּה יוֹדֵעַ. אָמַר לָהֶם, אִם שְׁגוּרָה תִּפְלְתִי בְּפִי, יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁהוּא מְקַבֵּל, וְאִם לֹא, יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁהוּא מְטָרֵף:

KEREN HACHOMESH CHARITABLE FOUNDATION

Established by the Lubavitcher Rebbe in memory of his beloved wife, Rebbetzin Chaya Mushka, to serve a variety of causes, primarily educational and social services for women and girls. The Rebbe asked that charity be given in her memory, preferably in amounts equivalent to the numerical value of the name Chaya Mushka: 470.

הרבנית חיה מושקא שניאורסאהן

1 100 300 6 40 5 10 8

470

KEREN HACHOMESH | 770 EASTERN PARKWAY | BROOKLYN, NY 11213

718 774 4000 | INFO@KERENHACHOMESH.ORG

Support the Foundation

Raising
\$470,000

x2

Every donation
will be doubled!

KerenHachomesh.org

THIS SUN & MON
כ"א-כ"ב שבט
JAN 23-24, 2022